

Door het open raam hoor ik het hoge stemmetje van mijn zoon. Godver, zijn ze nu nog steeds buiten? Jeroen kennende zijn ze niet tussendoor naar binnen gegaan om Tommies jas aan te trekken. Ik stap onder de douche vandaan, grijp mijn handdoek en veeg gehaast de meeste druppels weg. Ik durf niet te rennen, want mijn voeten zijn nat en ik druip aan alle kanten. Ik gris een klein blauw gewatteerd jack van de kapstok, steek mijn blote voeten in een paar kaplaarzen die circa zes maten te groot zijn en zwaai de deur open.

De vrieskou drukt op mijn borst. Ik open mijn mond om een tirade te beginnen, me pijnlijk bewust van mijn transformatie naar weinig zinnelijke vrouw, maar ik sluit hem op het moment dat ik Jeroens gezicht zie. Zijn mond hangt een beetje open, verbaasd of schuldbeust, dat kan ik niet met zekerheid zeggen. Hij ziet er dom uit. Onze zoon rent weg, een stenen trapje op. In zijn Bob de Bouwer T-shirt met lange mouwen. Voordat ik achter hem aanren, doe ik iets wat ik haat: ik werp mijn echtgenoot een vuile blik toe en rol volstrekt overbodig nog even met mijn ogen om de blik kracht bij te zetten. Met een hand wurm ik Tommie in zijn jas en prop zijn ijskoude vingertjes in de wanten die aan een touw uit de mouwen bungelen, en met de andere hand tracht ik mijn handdoek op zijn plek te houden.

Met mijn peuter onder de arm loop ik het trapje af. 'Wie had je aan de telefoon?' vraag ik. Ik hoop dat het nonchalant klinkt. Ik zet Tommie neer. Hij heeft iets weg van zo'n poppetje dat je opwindt en dat wegschiet zodra je het op de grond zet. Het grind knispert onder zijn voetjes, minder luid dan wanneer wij erop lopen.

Het geluid past alleen op deze plek en doet me denken aan lange zomeravonden met veel wijn en kazen onder de pergola. We zijn hier vrijwel nooit in de winter. Het ruikt anders: koud en vochtig,

en het zwoele bloemige ontbreekt. Ik hecht erg aan kerst in eigen land, het is een van de weinige tradities waar ik al die jaren bijna krampachtig aan heb vastgehouden, dus ik stond niet te springen om hiernaartoe te gaan. Toch zei ik ja toen mijn ouders ons vroegen om drie weken in hun tweede huis in Zuid-Frankrijk op de hond te passen, want zo ben ik nu eenmaal. Eerst was ik hier alleen met Tom, Jeroen moest voor zijn werk naar Australië en voegde zich later bij ons. Hij is allergisch voor alles met een vacht, dus blijft hij zo veel mogelijk uit de buurt van Bard. Ook enigszins uit die van ons, maar ik ga ervan uit dat dat komt door zijn vermoeidheid of jetlag.

‘O, Pim. Iets over werk.’

Ik blijf Jeroen aankijken, in de hoop dat ik iets kan lezen in zijn ogen. Hij kijkt terug en glimlacht. Voor de honderdste keer in de laatste maanden is de discussie gesloten voordat ze begonnen is.

‘Sorry, schatje. Ik had niet in de gaten dat we al zo lang buiten waren. Sorry.’ Hij slaat zijn ogen neer.

Ik reageer niet, ben het zat om altijd de zeikerige betweter te zijn. Zo was ik nooit, of misschien maar heel in de verte.

‘Neem jij Tommie mee naar binnen?’ vraag ik, terwijl ik me omdraai en naar de deur loop, die ik in de haast open heb laten staan. Gelukkig zijn mijn ouders er niet. Je bent nooit te oud om voor sommige dingen op je kop te krijgen.

‘Ja,’ antwoordt Jeroen terwijl ik me al heb omgedraaid.

‘Wil je nog naar de markt straks?’ roept hij vlak voor ik eindelijk naar binnen stap. Nog vijf seconden langer buiten en ik verander in een ijssculptuur.

‘Prima,’ antwoord ik als ik al met een been in de hal sta. Ik denk niet dat hij me heeft gehoord.

In de slaapkamer is het behaaglijk. De handdoek die ik om me heen had gedrapeerd, doe ik om mijn haar. Ik kijk naar de digitale klok op mijn nachtkastje. Het is zeven minuten over tien. Mijn

blik blijft even rusten op de cijfers, om ze vast te zetten in mijn brein.

Tommie laat op de grond een paar autootjes tegen elkaar aan botsen. Jeroen hangt op de leuning van de bank. Zijn blik volgt me de trap af. Hij glimlacht. Mijn hart bonst en ik voel mijn wangen warm worden. Toch zeg ik het.

‘Ik zou heel graag even in je telefoon kijken.’ Ik houd mijn adem in.

‘Prima.’ Zonder zijn blik van me af te wenden tilt hij zijn billen een beetje omhoog, pakt zijn telefoon uit zijn kontzak en geeft hem aan mij. Het gemak waarmee hij instemt, verbaast me.

Ik zoek de lijst met recente gesprekken en zie dat hij Pim heeft gebeld. Om zes over tien. Terwijl de telefoon als een soort stressbal tussen mijn koude vingers geklemd zit, reken ik hem zenuwachtig voor dat het niet klopt. Ik weet niet wat voor respons ik van hem verwacht, maar in ieder geval niet dat hij me naar zich toe trekt en zijn armen om me heen slaat. Hij pakt mijn gezicht tussen zijn handen. Het is liefdevol bedoeld, maar ik krijg een claustrofobisch gevoel. Dat komt doordat hij zijn handen zoals altijd over mijn oren legt. Jeroen kijkt me aan. Daar is hij plotseling, de jongen op wie ik zes jaar geleden zo verliefd werd. Ik zie hem niet vaak meer. Als we in een spannende film hadden gespeeld, zou ik voor hem in een vuurgevecht springen. Als we Tommie niet hadden uiteraard, die kan ik niet zomaar een halve wees maken.

Hij kust me op mijn mond en haalt goddank die kolenschoppen van mijn gezicht.

‘Schatje, wat wil je nu horen? Er is niks. Niemand anders. Ik ben niet verliefd, heb nog nooit een ander gezoend of wat dan ook sinds ik jou ken.’ Hij pakt mijn schouders. ‘Ik zweer het, Lotus, op ons kind.’

Daar kan ik niet tegenop, toch kan ik het niet laten nog één keer door te vragen.

‘Maar waarom keek je dan zo schuldig toen ik buitenkwam?’

‘Wat dénk je? Ik had niet in de gaten dat we al zo lang aan het spelen waren, en dan kom jij zeiknat in dat piepkleine handdoekje naar buiten in die kou. Is het niet logisch dat ik me dan schuldig voel?’

Ik haal mijn schouders op. ‘En die telefoon?’

Hij laat me los en zucht diep. ‘Weet ik het. Misschien loopt de klok boven voor. Je hebt toch gezien wie ik gebeld heb?’ Een kort knikje naar mijn hand die nog steeds zijn toestel omklemt.

‘Je kunt toch ook iemand wissen uit die lijst?’ Het klinkt als een vraag, maar is eigenlijk een conclusie.

‘Dat zal best, maar ik zou niet weten hoe.’ Als dit gesprek had plaatsgevonden in een Amerikaanse rechtszaal had elke zichzelf respecterende advocaat luidkeels ‘*Objection!*’ geroepen. Jeroen is tamelijk handig met elektronica.

Ik trek slechts een wenkbrauw op, neem aan dat dat genoeg zegt.

‘Bovendien is er niets te wissen. Dat zei ik je net al en zal ik je nog een miljoen keer zeggen als dat nodig is. Zullen we nu gaan, Sherlock?’

Blijkbaar is de inquisitie afgelopen. Ik weet niet wat ik ervan vind. Het geeft me geen lekker gevoel, aan de andere kant heb ik een nogal levendige fantasie. Denk ik echt dat Jeroen een ander heeft, dat hij daartoe in staat is? Ik kan er geen eenduidig antwoord op geven, maar in de basis geloof ik van niet. Is hij gelukkig? Nee, maar aangezien hij keer op keer benadrukt dat dat niets met mij te maken heeft, zou dat geen reden moeten zijn om zijn heil bij een ander te zoeken. En zweren op je kind doe je niet zomaar.

Een trouwe hond, zo noemde de beste vriend van Jeroen hem toen we elkaar net kenden. Als ik niet zo dronken van verliefdheid was

geweest en misselijk van de passie die zich de dagen ervoor in elke vezel van mijn lijf had genesteld, had ik de opmerking ongepast gevonden. Want deze heerlijke man lag al drie nachten op me terwijl een andere vrouw enkele honderden kilometers verderop alleen in hun huis was.

In eerste instantie ging ik onverstoord verder met het inladen van mijn auto. Jeroen was nog in het kasteel, denk ik. Afscheid nemen van het bruidspaar, waarmee hij en Thijs bevriend waren. Ik kende ze niet, maar had me door een vriendin laten overtuigen foto's te maken van dit drie dagen durende bacchanaal dat voor een sprookjeshuwelijk moest doorgaan.

Ik keek niet op, dus kon ik niet volledig zeker weten dat de vriend in zijn eentje zijn marketingpraatje kwam houden, maar als Jeroen in de buurt was geweest, zou het kippenvel op mijn armen hem zonder twijfel verraden hebben. Mijn lichaam reageerde vrijwel vanaf het eerste moment onafhankelijk van mijn geest op hem. Ik zag vanuit mijn ooghoek dat Thijs probeerde mijn blik te vangen, vermoedelijk om er een boodschap in te kunnen lezen die hij als een puberjongen aan zijn vriendje kon doorgeven. Toen ik niet reageerde, deed hij een stap naar me toe. Een wolk eau de toilette die in een kleinere hoeveelheid best lekker geweest had kunnen zijn, prikte in mijn neus. Hij legde een hand op mijn blote arm. Ik ging rechtop staan. *Kom maar op dan met je pitch.*

'Hij is echt helemaal weg van je.'

'Dat zal best,' antwoordde ik. 'Ik hoor het wel als hij weer vrijgezel is.'

Thijs knikte begrijpend. 'Geloof me, dat zal niet lang meer duren. Die twee zijn al tijden niet meer gelukkig. Hun relatie is sowieso een aflopende zaak. Jij bent slechts een katalysator. Ik hoorde dat je het voorheen niet altijd getroffen hebt met de kerels, maar Jeroen is echt een goede gozer. Het is een trouwe hond.'

Ik had mijn schouders opgehaald. Het irriteerde me dat Jeroen

kennelijk over dingen had gesproken die niemand iets aanging. Maar voor de rest boeide het me niet. Ik durfde te geloven dat het zou lopen zoals het bedoeld was.

‘We zien wel.’ Ik pakte mijn statief, schoof het half op, half over de achterbank en sloot het portier. Ik liep om naar de achterklep, die op een gigantische rode open mond leek. Met een klap sloot ik de mond, glimlachte op mijn vriendelijkst naar Thijs en liep tussen de meest secuur geknipte struiken die ik ooit had gezien naar binnen voor een laatste teug van de man die tien dagen later bij me zou intrekken.